

MEČ PRO KRÁLE

MICHAL

ZMÍTKO

TEMNÁ ZÁKOUTÍ STŘEDOVĚKU

ZRADA, SPIKNUTÍ A LÁSKA

MEČ PRO KRÁLE

MICHAL ZMÍTKO

TEMNÁ ZÁKOUTÍ STŘEDOVĚKU

ZRADA, SPIKNUTÍ A LÁSKA

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy a místa jsou buď výsledkem
autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Copyright © Michal Zmítka, 2024
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

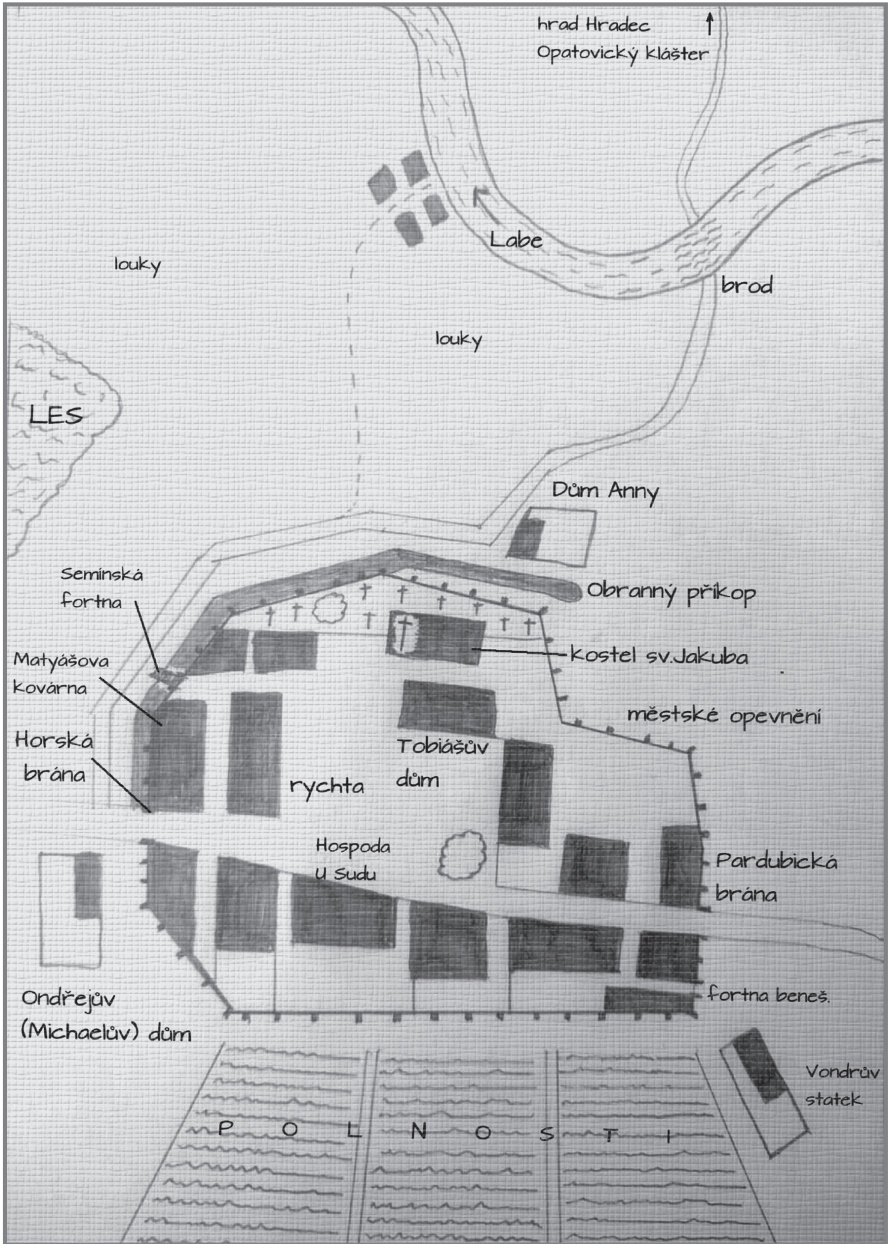
Odpovědný redaktor: Ondřej Pfeffer
Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-519-1

Přebouč L. P. 1314

— 1 —

Přelouč 20. července 1314, dopoledne

Radvan přistoupil blíž k ryšavému kováři. Další dva muži jeho družiny, dosud sedící na koních, zkoumali nenápadnými pohledy otevřenou kovárnu.

„Ty seš Matyáš, místní kovář?“

Kladivo utichlo a mohutný muž zvedl zrak od své práce. „To jsem. Co chceš?“

Modrooký velitel se na kováře mírně usmál a spokojeně si podrbal neupravený plnovous.

„Něco od tebe potřebuju.“ Kývnutím hlavy naznačil svým druhům, aby sesedli.

Kovář odložil kladivo a rozžhavené železo strčil zpět do výhně. „Teď nemám moc času,“ ukázal rukou na několik předmětů vyskládaných na ponku.

Radvan chápavě přikývl, ale jeho muži už se rozhlíželi kolem. Hubený mladík vešel dovnitř, zatímco šedovlasý muž s bradkou pozoroval okolí kovárny.

„Chcem jenom drobnost,“ řekl vůdce družiny a položil kováři ruku kolem ramen. „Nechci to ale probírat tady venku.“ Otočil se na své muže a pokývnutím hlavy je k sobě zavolal. „Klid, příteli,“ chlácholil kováře, když k němu s nedůvěrou vzhlédl. „Můžem jít někam, kde budeme mít soukromí?“

Matyáš rozpačitě přikývl. „Když je to tak, můžeme jít do mého domu.“

Radvanovi se rozzářila tvář. „Výborně,“ poplácal kováře po zádech. „Pojďme.“

Prostorné, leč potemnělé světnici vévodil široký dřevěný stůl s lavicí, u kamenné plotny v rohu místnosti vařila mladší žena pokrm zvláštní vůně.

Jakmile poslední z mužů zavřel dveře, Radvan k nim vyslal smluvené znamení. Jeho druzi se pohotově rozestavili po místnosti.

„Co chcete?“ zatvářil se nejistě kovář, upřeně hledě Radvanovi do očí.

„Pracuješ na zakázce pro krále,“ odpověděl Radvan sebejistě. „Přišli sme ji vyzvednout!“

„Vy ale nejste královi muži!“ pronesl kovář s neskrývaným odporem. „Kdo vás poslal? Kdo vám o tom řekl?!“

„To není důležitý!“ Radvan se líně opřel o stůl a sebejistě mu pohled opětoval. „Tak kde je ten obřadní meč?!“

„Ten není pro vás!“ Kovářovy pěsti se sevřely a jeho pohled ztvrdl. „Vypadněte!“

„Trmo?“ Radvanovy oči sklouzly k tváři mladíka, který ihned pochopil. Bleskurychlým pohybem zezadu zatahl Matyáše za lem košile a přitlačil jej ke stěně. V okamžiku mu přitiskl dýku pod hrdlo. Nejstarší člen družiny, Hary, vytasil meč. Výkřiků paní domu si nevšíмали.

„Buď rozumnej, kováři,“ narovnal se Radvan. „Chcem jen ten meč.“

Trma chladně zasyčel Matyášovi do ucha: „Kde ho máš schovanéj? V kovárně sme ho neviděli!“

Kovář nehnul ani brvou a vzdorně mu hleděl do světlých očí. Z jeho rtů nevyšlo jediné slovo.

Mladík s fretčíma očima se nejistě rozhlédl po svých společnicích.

Radvan pokynul směrem k vyděšené ženě. „Hary!“

Ten rychle vyrazil a přiložil dýku i na její hrdlo. Radvan se otočil ke kováři, jehož výraz se měnil ve zděšení. „Tak kde to je?! Spěcháme!“

„Pod slamníkem,“ procedil Matyáš skrze zuby, vzpíraje se Trmově noži.

Radvan shodil slamník na zem, a když spatřil hledaný předmět zabalený v hadrech, po tváři se mu rozlil vítězoslavný

úsměv. Chtivě jej uchopil a rozvinul špinavé plátno. Objevil se umně kovaný dlouhý lesklý meč s ozdobně vyvedenou záštitou a rubínem zasazeným v hrušce.

„Nádherná práce,“ podotkl. „Skutečně seš nejlepší kovář v zemi, jak se říká.“ Chystal se meč znovu zabalit, když vtom uslyšel za zády Trmův hlas.

„Teď už tě nepotřebujem!“

„Ne!“ stačil ještě zařvat. Pozdě. Nůž už prořízl Matyáši hrdlo.

V krvi potřísněném obličejí mladého muže zahlédl vzteklý škleb, když se kovář z posledních sil chytil rukama za otevřené hrdlo. Vytřeštil oči a otevřenou pusou marně zalapal po dechu. Potom se jeho tělo sesulo k zemi.

Ze zadní části světnice se ozval ženský nářek plný bolesti a hrůzy. Tmavovlasá žena se vytrhla z Haryho sevření a přiklekla ke svému muži. Trma trochu poodstoupil, aby mu kaluž krve rozlévající se po prkenné podlaze nesmáčela špičky bot.

Při pohledu na ženu klečící v tratolišti krve vytékající z těla jejího muže vzkypěla v Radvanovi žluč. Rychle přistoupil k nejmladšímu, chytil ho za koženou kamizolu a zblízka se mu zahleděl do očí.

„Ty blázně! Cos to udělal?“ rozkřikl se, „tohle jsme si nedomluvili! Nikdo neměl umřít!“

„Měl bejt rozumnej,“ odvětil mu klidně Trma a lhostejně pokrčil rameny.

Kovářka zoufale hladila mrtvého po vlasech a vousech, zatímco jí slzy kanoucí proudem smáčely tváře. Z úst se jí linul zoufalý nářek, který neustával.

„Měli bysme vypadnout!“ pronesl nervózně Hary.

Radvan souhlasil. Co chtěli, měli. Nebyl důvod dál zůstat a ještě více riskovat. „Padáme!“ Popadl meč a otočil se na Trmu. Ihned poznal, že mladík znovu propadl šílenství, které je vždy dostalo do potíží.

„Ještě je čas!“ uniklo ze rtů divokému chlapci, zatímco jeho oči doslova hypnotizovaly nešťastnici.

„Tentokrát ne!“ zavrtěl Radvan hlavou.

„Ještě sem si dneska neužil,“ odplivl si mladý muž na zem a rázně zvedl ženu ze země. S děsem na něho pohlédla a potom se její od pláče zarudlé oči vrátily zpět k manželovu tělu. Pokusila se mladíkovi vytrhnout, ale svíral ji pevně. Přitáhl ji k sobě a jeho zuby zasvítily v žádostivém a nenasytném úsměvu.

„Teď ty, holubičko,“ pronesl chlípně a jazykem si navlhčil rty. Oči mu vzplanuly prudkým a náhlým chtičem. Žena se pokusila jeho záměru vzdorovat, ale Trma se jejímu úsilí vysmál a trhl s ní tak silně, až se otřásla. „Miluju, když se takhle vzpírají.“

Kovářka záhy pochopila, že nemůže vyhrát a v jejích očích se objevila směsice vzdoru a pohrdání. Plivla mu do tváře. Okamžitě ji uhodil.

„Tak sakra dost!“ zařval na něho Radvan, nedbaje nebezpečí, že jeho křik někdo zaslechne.

„Nech ji zatraceně na pokoj!“

„Proč?“

„Nejsme tu kvůli povyražení! Měli sme získat ten meč! Mízíme!“

„Kašlu na to! Chci ji!“

„Ne! Jestli nás tu chytěj, sme mrtví! Nesmíme ohrozit naši věc!“

„Držte oba hubu!“ zašeptal naléhavě třetí člen družiny. Nebezpečí narůstalo každým okamžikem.

Neposlouchali ho.

Trma si žádostivě přitáhl rty kovářovy ženy ke svým a násilně ji políbil. Když spatřil v jejích očích znechucení, hýkavě se rozesmál.

„Máš smůlu, Radvane! Vona mě chce!“

„Nech ji sakra bejt!“

„Stejně ji nemůžem nechat žít,“ obořil se mladík na svého velitele, „ví, jak vypadáme!“

„Kdybys nezabil toho chlapa, nemuseli sme tohle vůbec řešit!“

„Zmlkňte! Oba dva! Hned!“ zařval na ně třetí člen družiny. Potom svůj hlas ztišil. „Venku jsou lidi!“

Riziko prozrazení narostlo na neúnosnou mez.

Trma zmlkl a stejně tak velitel loupeživé bandy.

V domě se rozhostilo napjaté ticho.

„Pomoc! Pomoc!“

Žena využila jejich chvilkové nepozornosti a hlasitě se rozkřičela. Její hlas se rozléhal po místnosti, odrazil se od stěn a otrásal napnutými nervy zlosynů.

„Sakra, udělejte s ní něco!“ houkl na mladíka muž ode dveří.

„Zmlkni!“ zasyčel Trma na ženu, která se snažila vykrotit z jeho sevření. Silně s ní zatřásl, až jí hlava poletovala ze strany na stranu.

Když se na něho znovu podívala, uviděl na její tváři něco, co ho šokovalo: pohrdavý úsměv a zlomyslný posměšek. Než stačil vytušit, k čemu se chystá, bylo pozdě.

Ostrá špice dřevěné vidlice, na kterou dosáhla, se mu zabořila do břicha. Zalupal po dechu a oči se mu rozšířily.

„Á,“ zaskučel.

Instinktivně ji pustil a přiložil ruku na poraněné místo. Ucítil teplou tekutinu. Podíval se na prsty zbrocené krví a jeho vztek na chvíli přemohl bolest. „Ty mrcho!“ zařval na kovářovu ženu a hrábl po ní. Ale ta na nic nečekala. Jakmile byla volná, vrhla se ke kuchyňskému koutu, který jí poskytoval množství příhodných zbraní.

Začala po něm házet nádobí. Dřevěné mísy, pálené poháry, tácy. Potom mrkve, celery, zelí a nakonec i kus vyuzeného masa.

Ač se to vzhledem k situaci nehodilo, Radvan s Harym se rozesmáli. Avšak v Trmovi rostla zuřivost. Vytasil meč. Žena se mu odvázně postavila s železným pohrabáčem v ruce. Neměla šanci, nicméně ještě než jí prohnal smrtící ostří tělem, dopadla na jeho obličej její poslední rána. Roztrhla mu obočí a na tváři mu zanechala dlouhou tržnou ránu.

Obličej mu zalila krev.

„K čertu! Děvka jedna!“ zavyl bolestí.

„Padáme!“ zavelel Radvan a vykročil k Harymu pozorujícímu škvírou ve dveřích prostor před domem, zatímco Trma se chystal sundat ze stěny loket dlouhý, nádherně tepaný kovový kříž.

„Nech to tady!“ zasyčel na něj.

„Prodám ho. Budou prachy!“ zašklebil se Trma. Krví zbarvený obličej mu dodával děsivý vzhled. „Vona už ho stejně nepotřebuje.“

Velitel družiny sevřel v hadrech zabalený předmět, který byl jejich hlavním cílem. Kovář a jeho žena měli zůstat naživu, ale nemůže se podařit všechno. Nakonec to jejich věc jen podpoří. A všem dá na srozuměnou, že oni se před ničím nezastaví.

„Máme štěstí,“ zašeptal Hary, „nikde nikdo.“

Pomalou otevřel dřevěné dveře na šířku dlaně. Když se ujistil, že v okolí domu je opravdu čistý vzduch, rychle je rozrazil dokořán. Nasedli na koně a vyjeli ze dvora směrem k městské bráně, která jim otvírala cestu ke svobodě. Brána na ně zívala širokými ústy – mohutná dřevěná vrata byla dokořán otevřená. Štěstěna se jich držela i nadále. Ochoz nad branou zel prázdnotou a nejbližší stráž se nacházely ve značné vzdálenosti. Navíc se dívaly opačným směrem.

Pobídl koně a ti okamžitě přešli do rychlého klusu. Dusot jejich kopyt se v klapavém staccatu odrážel od kamenných stěn opevnění. Lidé přicházející po polní cestě do městečka narychlo uskakovali z cesty a s nadávkami za nimi hrozili pěstmi.

„Z cesty, nuzáku!“ srazil Trma nohou pomalu jdoucího žebřáka u kraje cesty a poté se hýkavě rozesmál. Vyšlo jim to a pocit euforie zaplavil jeho mladé tělo.

Splnili svůj úkol a ukořistili králův obřadní meč.

Muž, který je pro něj vyslal, bude jistě spokojený.

— 2 —

Hradecké královské lesy 20. července 1314, odpoledne

Od koňských kopyt odletovaly trsy trávy, jak mohutně hnědák s ryzkou zabírali. Obě zvířata se prohnala průsekem mezi stromy a po několika cvalových skocích se zase vnořila do zeleného moře keřů.

„Přidej, Michaeli!“ smál se mladý Macek, syn hradeckého purkrabího, a letmo se otočil na svého druha. „Nebo nám ten kanec unikne!“

Michael přivřel šedé oči, aby mu do nich nevníkal prach zvířeny Mackovým koněm a mohl spolehlivě vést kobylu Lyru v jeho stopách. Jednou rukou svíral otěže, v druhé nabroušené kopí.

„Jeď, Lyro!“ pobídl ryzku směrem, kterým mu jeho přítel mizel ve stínu lesa. Klisna spolehlivě nacházela cestu mezi stromy a řítila se podrostem. „Pozor!“ vykřikl a rychle ji stočil doprava, aby se vyhnuli starému šlachovitému dubu, který se jim znenadání postavil do cesty. Najednou byli sami.

„Do pekel!“ zaklel Michael a prudce Lyru zastavil.

Z šumících korun vysokých buků k němu doléhal křik lesních ptáků kdesi v závratné výšce a z blízka se ozývalo ťukání datla někde mezi větvemi.

Michael točil Lyru na místě v kruhu, aby se rozhlédl po příteli.

„Macku!“ zařval a pozorně naslouchal, zatímco jeho oči rychle pronikaly taji okolního lesa. Prsty pravé ruky si přejel po bradě, přičemž jej znovu rašící tvrdé vousy zaškrábaly na dlani.

„Macku!“

Zdálo se mu, že z jihozápadní strany zaslechl vzdálené volání. Nadšeně pobídl ryzku do cvalu.

Sotva se prodrali nízkou zelení, kopyta klisny se zastavila uprostřed potoka, zurčícího mezi mechem porostlými kameny. Michael se rozhlédl.

„Macku!“

„Tady!“ nesl se k němu naléhavý hlas přítele. Dosud zůstával jeho zrakům skryt, ale zavolání mu pomohlo určit směr, kterým se dát. „Heá! Jed!“ popohnal Lyru proti proudu potoka. Kobyla se sama vyhýbala roztroušeným kamenům a od kopyt se jí rozstříkovala voda v tisících drobných kapiček.

„Michaeli!“ vykřikl Macek, jakmile se jeho přítel objevil na dohled. Ležel na zádech ve vodě, bez meče i kopí, a jeho hnědák byl pryč.

Michael seskočil z klisny a s kopím v ruce se vydal potokem k příteli.

„Co tady děláš?“ rozesmál se.

„Můj kuň seskočil do vody, špatně došlápl a v ten moment jsme... Michaeli, pozor! Prase!“

Michael se bleskově otočil. Z houštiny na druhém břehu se s rykem vyřítil dospělý kanec. Obrovské zvíře pokryté černými štětinami, s divoce planoucíma očima a nebezpečnými špičáky zlověstně čnějícími z rozevřené mordy, se hnalo přímo na ně.

„K čertu!“ ulevil si Michael a hbitě vyhodnotil situaci. Neměl příliš času. Prase se blížilo každým úderem srdce.

„Musíš ho zabít!“ vykřikl Macek. „Jinak je po nás!“

Michael zaklekl na jedno koleno, konec ratiště zabodl do dna potoka a hrot namířil směrem k blížícímu se zvířeti. Na víc nebyl čas.

Měl pocit, že se vše zpomalilo. Černé oči plné smrti se na něho upíraly, doširoka rozevřená tlama byla blíž a blíž. Už cítil pach hniloby z útrob zvířete, jeho hlasité funění... – a v příštím okamžiku se prase s hlasitým zařičením nabodlo na kopí. Vniklo kanci otevřenou tlamou hluboko do jícnu a sprška krve vytryskla skrz řezáky. Setrvačnost mrtvého zvířete zlomila násadu. Michael ucítil tupý náraz do boku, který ho odmrštil.

Dopadl tvrdě do vody a jeho hlava se temenem dotkla měkkého potočního písku. Voda se mu zavřela nad obličejem, vnikla do nosu a otevřených úst.

Vmžiku se posadil a s prskáním vykašlával vodu. Rychle se rozhlédl, aby zkontroloval prase a Macka. Mrtvý kanec ležel na boku a voda kolem něho se barvila do ruda. Macek se zvedal a sotva jej zahlédl, zvedl ruku.

Michael se postavil a pomalým krokem se přiblížil ke kanci. Jednou nohou do něho kopl, ale zvíře se ani nehnu.

„Dobrá práce!“ poplácal jej Macek po ramenou. „Pořádný kus!“

„Pěkná svině, co?“ přikývl Michael.

„Kdo by to byl řekl, že syn kováře z Přelouče takhle složí divočáka!“ zavrtěl Macek v žertu hlavou. Poté sklouzl pohledem na Michaelovu roztrženou kamizolu. „Jsi v pořádku?“

Michael sklopil pohled na trhlinu a zběžně se ohmatl. Nikde žádná krev, nic zlomeného. Jenom v místě, kde do něho prase narazilo, byl bok citlivý na dotyk.

„To bude dobrý,“ vydechl a sevřel Mackovu napřaženou dlaň.

„Zachránil jsi mi život, brácho. Nikdy ti to nezapomenu.“

„Nebud' nudnej!“

— 3 —

Přelouč 20. července 1314, odpoledne

Drobná plavovláska utíkala po břehu Labe. Její štíhlá postava si nezdala s ladností srny a plíce pobírající přívaly potřebného kyslíku zvedaly její hrud' s drobnými prsy v rytmu nádechů a výdechů. Dlouhé zlatavé vlasy za ní vlály jako ohon komety a přirozeně opálený obličej posetý jemnými pihami se barvil do nachova.

Bosá chodidla sedmnáctiletého děvčete se bořila do měkkého písku a zanechávala za sebou mělké šlépěje, které za chvíli zase zalila říční voda. Stríkanice odletovaly v tisících kapiček na všechny strany.

„Jen počkej, Adame, až tě chytím! Ty pentle mi vrátíš!“

„Na to zapomeň, Terezo.“ Mladík se smál a utíkal, co mu síly stačily. Jeho šibalské oči, zasazené v opáleném obličejí s prvními vousy v náznaku knírku, dívku pravidelně kontrolovaly. Dlouhé vlasy za ním vlály jako hříva běžícího koně. Před malou chvílí jí rošťácky ukradl pentle, které si odložila na břeh, aby si mohla v čisté řece umýt vlasy.

Určitě mě musel pozorovat celou dobu. Ještě že jsem se nesulékla celá, pomyslela si Tereza, zatímco se jí Adam vzdaloval.

„Nechytíš mě!“ vysmíval se jí a přitom na ni drze mával jejími pentlemi. Provozoval ji.

„Jen počkej!“ vykřikla za ním zlostně a zastavila se. Hbitě se sehnula k písčitému břehu a nabrala hrst mokrého bahna. Uhnětená koule bláta, kterou podvědomě prsty vytvořila, opustila s velkou rychlostí její dlaň. Prolétla vzduchem a zasáhla určený cíl. Adam se v tu chvíli otáčel čelem k ní a koule ho zasáhla přesně do čela. Vykřikl a zhroutil se do mělké vody, která se dalece rozstříkla.

„Je!“ zavýskla Tereza radostí. Ale když se chlapec z vody nezvedal, rychle se k němu rozběhla. Ležel na zádech v mělké vodě a z čela mu tekla krev. Oči měl zavřené. *V té hroudě snad musel být nějaký kámen,* vyděsila se a přiklekla k bezvládnému Adamovi. Nadzvedla mu hlavu z vody, palcem setřela úzký proužek krve. Chvějícími se prsty mu omývala ránu.

„Adame! Adame, vzbud' se! Prosím tě!“ trásla tělem ležícím ve vodě. Vůbec nereagoval. „Adame!“

Hladila ho po tváři, čechrala mu vlasy a nakonec ho chtěla políbit na čelo. Vtom se Adam pohnul a nastavil jí své rty. Tereza už nestačila polibek zastavit a jejich rty se setkaly. Vůbec netušila, co má dělat. V rychlosti se od mladíka chtěla odtrh-

nout, ale ten ji obejmul rukou a přitáhl k sobě. Bránila se, ale marně. Silné ruce jí zajely pod bílou halenu a na zádech ucítila jeho jemné doteky. Najednou nevěděla, jestli chce, aby přestal, nebo pokračoval. Poddala se touze, a teprve nyní si vychutnala hebkost Adamových rtů. Jakmile se ale jeho prsty pokusily přesunout na její hrud', rychle se mu vytrhla.

Rozechvěle se postavila. Srdce jí bušilo jako zvon a zhluboka oddechovala. Třásla se rozrušením, které dosud nepoznala. Adam dál ležel na zádech v mělké vodě a smál se na ni tím svým okouzlejícím úsměvem.

Zlobila se na něj. Za to, co jí udělal, co v ní probudil. Vytrhla mu pentle z ruky a zastrčila je za pás zmáčené sukně. Nohou na něj stříkla vodu z řeky, vyskočila na břeh a rozběhla se loukou k Přelouči. Horkem povadlá tráva jí šustila pod chodidly a lehce voněla suchem.

Domek, v němž žila s matkou Annou, stál pod mohutnou skálou, na níž se proti polednímu nebi tyčilo jejich městečko. Šedivé kamenné hradby, jimiž bylo opásáno, v těchto místech plynule sestupovaly po úbočí skalnatého návrší dolů, přímo k hraně obranného příkopu. Ten nebyl ničím jiným než dva sáhy hlubokou jámou obepínající severní část opevnění až k Horské bráně.

Jejich prostý domek stál téměř na jeho hraně. Sbitý z trámů, s párem úzkých oken, z nichž jedno směřovalo k řece, překrytý doškovou střechou. Postavil ho ještě její otec Pavel, než odešel z tohoto světa. Před domem byla poměrně velká zahrádka, kde s matkou pěstovaly zeleninu.

Právě tam ji zahlédla. Prohlížela úrodu, pak se sklonila k záhonu. Po chvíli se zase postavila, mírně se zaklonila, aby ulevila ohnutým zádkům a rozhlédla se. Rukou od hlíny si otřela zpočené čelo a odhrnula hnědé vlasy vylézající jí zpod čepce.

Tereza na ni zamávala a zamířila k ní. *Vypadá pořád dobře, i když už jí bude téměř čtyřicet*, pomyslela si. *Měla by si možná ještě někoho najít, aby nebyla na stará kolena sama*, uvažovala.

Měla ji hodně ráda. Po tátově odchodu jí máma věnovala veškerou lásku. Dokonce ji, naprosto potají, naučila číst a počítat. Nikdo nevěděl, že to umí.

„Vítej, dcero,“ uvítala ji matka, sotva se Tereza přiblížila k nízkému plůtku zahrady. „Odkud se ženeš?“

„Od řeky,“ rozverně odpověděla s úsměvem na rtech.

„Jsi celá rozpalená,“ přejela ji matka zkoumavým a snad i vědoucím pohledem.

„Běžela jsem až sem,“ odvětila Tereza, ale záměrně se vyhnula jejím očím.

„V tomhle horkém dni?“

„Spěchala jsem ti pomoci, vážně,“ horlivě ze sebe chrlila odpověď ve snaze zabránit dalšímu vyzvídání.

„Co ta sukně?“

„No...,“ honem vymýšlela výmluvu. „Já... upadla jsem do vody. Ty kameny jsou tak kluzký!“ Očima visela na matčině tváři očekávajíc, zda jí uvěří. V duchu si vynadala, že se nechala hloupě překvapit naprosto zřejmou otázkou.

„Aha,“ dloubla po ní matka pohledem, ale víc neřekla ani slovo a sehnula se zpět k práci.

Tereza si oddechla v domnění, že se šikovně vyvlékla z dalších všetečných otázek.

„Dej si vlasy do pořádku, Terezo. Zřejmě sis je nestihla upravit po umytí, když jsi mi tak strašně spěchala pomoci,“ pronesla po chvíli matka, s obličejem upřeným k záhonu. Pak se na ni otočila a vyprskla smíchy. „Lhaní ti vůbec nejde.“

„Mami!“ Tereza zakoulela očima a pak se rozesmála. *Mámu opravdu přechytračí málokdo.* Sama to zkoušela několikrát, a nikdy se jí to nepodařilo. Zapletla si tlustý cop, zavázala ho pentlemi a zastrčila pod halenu. Došla do domu pro koš, klekla si vedle matky a začala do něho skládat mrkve a celer. Jejich zahrádka byla úrodná a poskytovala oběma dostatek plodin. Tolik, že je mohly prodávat na trhu, aby si aspoň trochu přilepšily. Zimy bývaly krušnější, ale i v tomto období si dokázaly obě poradit.

Vyspravovaly lidem oblečení a kůže. Za jídlo, mouku nebo další potřebné suroviny.

„Potkalas u řeky Adama?“

Tereza se zarazila v práci. „Proč se ptáš?“

Matka se s na ni s jemným náznakem úsměvu zadívala. „Taky jsem byla mladá, Terezo. Krom toho, viděla jsem ho, jak jde k řece.“

Tereza cítila, že rudne v obličejí. Usilovně držela oči sklopené, aby neodhalila celou pravdu. „Ano, viděli jsme se.“

„To je dobře. Jsem ráda, že jsi tam nebyla úplně sama. Ještě není bezpečná doba. Krajem se potulují všemožní lidé,“ pootočila se matka ke své jediné dceři. „I když jsem slyšela, že nový král Jan už začíná dávat zemi do pořádku.“

„To těžko, mami, je stejně starý jako já,“ zapochybovala plavovláska.

Její odpověď matka nechala bez odezvy, jen pokývala hlavou.

„Ten Adam je docela hezký mladík, nemyslíš? Syn hospodského, hm?“

„Mami, nech toho!“ Tereza nervózně těkala očima. Zamyslela se. Ano, Adamova blízkost jí byla příjemná. *Jeho zelené oči, šibalský úsměv a vlnité husté vlasy.* Hned jí vytanuly na mysl myšlenky na dnešní události. Jak ji políbil, objal. A jaký to byl příjemný a vzrušující okamžik.

„Terezo, vnímáš mě?“ najednou uslyšela matku, která ji bedlivě sledovala.

„Promiň. Trochu jsem se zamyslela,“ omlouvala se.

„To vidím! Říkala jsem, že zítra vezmeme úrodu na trh.“

„Dobře.“

Matka přikývla a usmála se. Potom se lehce plácla dlaní do čela. „Málem jsem zapomněla. Zaběhni k Matyášovi. Slíbil mi, že nám ze zbytků železa vykově několik hřebů. Už žádné nemáme.“

„Už běžím,“ vyskočila s nadšením ze země. *Rozhodně to bude příjemnější než klečet v hlíně a hrabat se rukama v zemi. Navíc se tak vyhnou dalším všetečným otázkám.* Jako lasička se protáhla

brankou na písčitou cestu před domem. Po ní se rozběhla podél příkopu až k mostku u Semínské fortny.

Kovářův dvůr byl nezvykle prázdný a tichý. Nerozléhalo se jím údery kladiva do železa, nikde nepostávali žádní koně ani zákazníci. Kovárna působila opuštěně.

Tereza zůstala zaraženě stát. *Nespletla se matka? Neodjel Matyáš někam za prací? Ale to by doma byla alespoň Matyllda.*

Prošla otevřenými vratky na dvůr a nejistě se rozhlížela po okolí. „Strýčku Matyáši! Jsi tu?“ nahlédla do otevřeného prostoru kovárny. Kladivo leželo na kovadině, kleště a další nářadí bylo ledabylyle pohozené na pracovním ponku. *Nemůže být daleko, pomyslela si. Nikdy by neoděšel, aniž by vše uklidil.*

„Haló, to jsem já, Tereza!“ Její oči se zastavily na slabě žhnoucí výhni, ve které ležela nedokutá hlava sekery.

Nic z toho nechápala. Ač neznala kovářské řemeslo dopodrobna, občas viděla jejich rodinného přítele při práci. Poznala, že všude kolem ní se nachází známky narychlo přerušené práce.

„Matyáši! Matylldo!“

Došla k zavřeným dveřím domu.

Zaklepala.

Žádná odezva.

Pomalou otevřela dveře a udělala jeden krok dovnitř. „Strýčku, jste tu?!“

Její zrak se snažil rychle přizpůsobit přítmi vnitřního prostoru. Jakmile se tak stalo, zděsila se. Modravé oči se rozšířily a ruka instinktivně zakryla ohromením otevřená ústa.

Na zemi zahlédla bezvládné Matyášovo tělo. Jeho obličej měl popelavou barvou. Nevidoucí oči prozrazovaly, že duše kováře je již na jiném místě.

Dívka udělala nepatrný krok vpřed, aby se ujistila, že to, co vidí, se jí jen nezdá. Cítila, jak se chodidlo lehce přilepilo k podlaze. V momentě, kdy sklopila oči k zemi, jí nohy zrosolovatěly šokem. Stála v kaluži krve, jež se rozprostírala až k tělu